

Advies

Aan Het college van Burgemeester en Wethouders (Centraal Juridische Afdeling, Afdeling Dienstverlening)
Onderwerp Beoordelingskader identiteitswijziging, en advies herhaalde aanvragen volgens artikel 4:6 Awb

Van [redacted]
Afdeling Dienstverlening
Telefoon ...
Datum [datum]

advies

Inleiding

In de uitspraak van 4 mei 2022 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) de toetsingsmaatstaf voor identiteitswijziging in de basisregistratie personen (hierna: de BRP) genuanceerd. Hier volgt de tekst uit het vonnis van 4 mei 2022 van de RvS (ECLI:NL:RVS:2022:1198).

“8. De Afdeling ziet aanleiding deze rechtspraak te nuanceren, in die zin dat voor wijziging van geregistreerde gegevens niet langer is vereist dat onomstotelijk vaststaat dat de eerder geregistreerde gegevens feitelijk onjuist zijn en de bij de aanvraag tot wijziging verstrekte vervangende gegevens juist zijn. Beoordeeld moet worden of buiten redelijke twijfel uit de overgelegde brondocumenten, zo nodig bezien in samenhang met de daaraan ten grondslag liggende nadere bewijsmiddelen, volgt dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. Als dat het geval is, en het brondocument van een hogere orde is dan het document of de verklaring op grond waarvan de eerdere inschrijving heeft plaatsgevonden, wordt het betreffende gegeven, of worden de betreffende gegevens, in de BRP gewijzigd”.

Deze uitspraak maakt een substantieel verschil in het beoordelen van verzoeken tot identiteitswijziging voor afdelingen Burgerzaken van Nederlandse gemeenten. In dit beoordelingskader wordt uiteengezet hoe brondocumenten en hun inhoud bij dergelijke verzoeken beoordeeld moet worden en hoe, in het licht van de nieuwe jurisprudentie, moet worden afgewogen met herhaalde aanvragen om te gaan. Deze uiteenzetting van het toetsingskader zal stapsgewijs plaatsvinden en wordt ontleend aan de uitwerking onder overweging 8.1 t/m 8.9 van de bovengenoemde uitspraak van de RvS. Als laatste zal een adviserend volgen over de behandeling van mogelijke herhaalde aanvragen waar, volgens artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), de nieuwe toetsingsmaatstaf als veranderde omstandigheid, of novum, wordt aangedragen.

Dit advies heeft tot doel als leidraad en beoordelingskader te dienen voor Burgerzaken en Juridisch medewerkers om tot concrete en gemotiveerde besluiten te komen waar het aankomt op verzoeken voor volledige identiteitswijziging. Als bijlagen zijn toegevoegd een procedureel stappenplan voor medewerkers Burgerzaken en een recente beschikking en verweerschrift waarin zo nauw mogelijk de huidige toetsingsmaatstaf wordt toegepast.

Algemeen toetsingskader

“Gegevens in de BRP moeten betrouwbaar en duidelijk zijn. De gebruikers van de gegevens moeten erop kunnen vertrouwen dat de gegevens in beginsel juist zijn. Voor de gegevens over de burgerlijke staat die niet aan de Nederlandse burgerlijke stand kunnen worden ontleend, heeft de wetgever in artikel 2.8 van de Wet BRP een rangorde aangegeven in de geschriften waaraan deze gegevens mogen worden ontleend. Aan een “lager” document mogen gegevens worden ontleend wanneer op het tijdstip van inschrijving in redelijkheid geen “hogere” document kan worden overgelegd. Dit doet niet af

aan de plicht van de burger om eventueel ook na de inschrijving alsnog zo sterk mogelijke documenten te leveren (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, blz. 126). Het bewijs dat eenmaal in de BRP opgenomen gegevens onjuist zijn, kan alleen worden geleverd door overlegging van de juiste brondocumenten. Beoordeeld moet worden of buiten redelijke twijfel uit de overgelegde brondocumenten, zo nodig bezien in samenhang met de daaraan ten grondslag liggende

nadere bewijsmiddelen, volgt dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. Als dat het geval is, en het brondocument van een hogere orde is dan het document of de verklaring op grond waarvan de eerdere inschrijving heeft plaatsgevonden, wordt het betreffende gegeven, of worden de betreffende gegevens, in de BRP gewijzigd” (RvS 4 mei 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1198).

Volgens artikel 2.58 lid 1 van de Wet BRP bevat “het verzoek waarmee betrokkene met betrekking tot de basisregistratie het recht uitoefent op rectificatie van gegevens, bedoeld in artikel 16 van de verordening, of op wissing van gegevens, bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de verordening, ... de aan te brengen wijzigingen”.

Het college stelt zich op het standpunt dat voor iedere identiteitswijziging die niet voortkomt uit reguliere, verklaarbare rechtsfeiten de hoogst mogelijke brondocumenten overlegd moeten worden (die redelijkerwijs verkregen kunnen worden). De grondslag hiervoor staat in artikel 2.8 Wet BRP. In het tweede lid van dit artikel staat welke brondocumenten gebruikt kunnen worden voor registratie van buitenlandse rechtsfeiten. Correctie van een geregistreerd gegeven kan alleen door overlegging van een sterker brondocument, als genoemd in dit artikel.

Een verzoek tot volledige identiteitswijziging kan plaatsvinden:

- wanneer er eerder valsheid in geschrifte of meened is gepleegd;
- of wanneer er eerder documenten met afwijkende gegevens zijn overlegd zonder dat het verschil verklaard kan worden.

Deze situaties zullen zich nu en in de toekomst voordoen.

Vanuit het oogpunt dat de juiste informatie in de BRP moet zijn opgenomen zal er in bepaalde gevallen aan dergelijke verzoeken tegemoet moeten worden gekomen. Desalniettemin dient hiervoor de hoogst mogelijke bewijslast te worden gehanteerd.

Voor een aanpassing van burgerlijke staatgegevens in de BRP toegekend kan worden moet beoordeeld worden of:

- de oude gegevens (buiten redelijke twijfel) onjuist zijn;
- de nieuwe gegevens (buiten redelijke twijfel) juist zijn, en;
- de nieuwe en de oude gegevens (buiten redelijke twijfel) op dezelfde persoon betrekking hebben.

I – de juiste brondocumenten en hun inhoud

1. De definitie van brondocumenten volgens de Wet BRP

In artikel 2.8, tweede lid, van de Wet BRP staan de documenten opgesomd waaraan gegevens betreffende de burgerlijke staat ontleend mogen worden. In dit lid worden onder a tot en met e vijf categorieën van brondocumenten in voorkeursvolgorde genoemd, waarbij b en c een gelijke rangorde kennen. Een “lager” brondocument mag slechts gebruikt worden wanneer een volgens deze opsomming sterker brondocument niet aanwezig is. Voor een ingrijpende of volledige aanpassing van een eerder geregistreerd gegeven verlangt het college het “hoogst” mogelijke brondocument (wat redelijkerwijs verkregen kan worden). Aangezien de documenten onder a over akten gaan die in de Nederlandse registers van de Burgerlijke Stand zijn opgenomen, en de documenten onder b gaan over Nederlandse rechterlijke uitspraken die in kracht van gewijsde zijn gegaan worden deze buiten beschouwing gelaten.

De meeste geschillen bij verzoeken tot identiteitswijziging gaan over de brondocumenten genoemd onder c en d.

2. Brondocumenten volgens artikel 2.8, tweede lid, onder c, Wet BRP

“een buiten Nederland overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie opgemaakte akte die ten doel heeft tot bewijs te dienen van het desbetreffende feit, of een over dat feit gedane rechterlijke uitspraak...”

Als de een buiten Nederland opgemaakte akte:

- volgens de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt, en;
- tot bewijs dient van het feit waarover het verzoek gaat

is dit een brondocument als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c, van de Wet BRP.

Ook wordt in sommige landen veel gebruik gemaakt van notariële akten, eventueel in combinatie met het document waar de notariële verklaring naar verwijst. Ook dergelijke akten kunnen akten zijn als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c, van de Wet BRP.

In principe dienen deze documenten, in de meeste gevallen, geaccepteerd te worden als een rechtsgeldig brondocument op basis waarvan de BRP verbeterd kan worden.

Het is aan het college om, gemotiveerd en met concrete onderbouwing, te betwisten dat dit niet het geval zou zijn, of dat het college dit niet vast kan stellen. In een dergelijk geval is het (volgens artikel 4:2 van de Awb) aan de aanvrager om aan te tonen dat dit wel het geval is. Dit kan aannemelijk worden gemaakt door:

- legalisatie, of het verkrijgen van een apostille, van het geschrift (artikel 2 en 4 van het Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie voor buitenlandse openbare akten);
- een deskundigenrapport over de echtheidskenmerken of een verklaring van de bevoegde plaatselijke autoriteiten.

Wanneer aannemelijk is, of de verzoeker aannemelijk maakt, dat dergelijk bewijsmateriaal niet verkregen kan worden of dat het onevenredig bezwarend zou zijn om dit te verkrijgen zou (ook) het college onderzoek moeten doen of de akte volgens de plaatselijke voorschriften is opgemaakt. Dit kan door:

- het laten uitvoeren van een deskundigenonderzoek naar de echtheidskenmerken van de akte, of;
- het via het Ministerie van Buitenlandse Zaken initiëren van een onderzoek door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging ter plaatse.

3. Rechtsfeiten in een buiten Nederland opgemaakte akte

Aan een geschrift als bedoeld in [artikel 2.8, tweede lid, onder c, d of e](#), alsmede artikel 2.8, derde lid, worden geen gegevens ontleend, voor zover de Nederlandse openbare orde zich verzet tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de in deze geschriften vermelde feiten (artikel 2.10, tweede lid, Wet BRP).

Als een buitenlandse akte een brondocument is als bedoeld onder artikel 2.8, tweede lid, onder c, van de Wet BRP moet alsnog worden vastgesteld of hieraan gegevens mogen worden ontleend voor gebruik in de BRP. Hier moet worden gekeken naar het tweede lid, artikel 2.10, van de Wet BRP: aan buitenlandse akten “worden geen gegevens ontleend, voor zover de Nederlandse openbare orde zich verzet tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de in deze geschriften vermelde feiten”. Pagina 128 van de Memorie van Toelichting (hierna: MvT), Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr.3, zet het openbare orde-principe in 2 stappen uiteen. Als eerste moet worden gekeken naar de openbare orde in materiële zin: sommige rechtsfeiten zijn geldig volgens het recht van de vreemde staat, maar niet volgens het Nederlands recht. De openbare orde, in de processuele zin, is ook in het geding als er (bijvoorbeeld) kennelijk geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden door de bevoegde autoriteiten.

Volgens het nieuwe toetsingskader moet het college concreet onderbouwen dat er geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Algemene verwijzingen naar frauduleuze praktijken in het land van afgifte zijn niet voldoende. Als er praktijken bij een specifieke aanvraag zijn voorgevallen die twijfel oproepen, kan dit samen met de algemene afgiftepraktijk wel voldoende zijn.

Hiervan kan sprake zijn als:

1. “verklaringen van de aanvrager over de wijze waarop, en de documenten waarmee hij het betreffende document heeft verkregen niet consistent zijn of niet stroken met de inhoud van het betreffende document, of niet overeenkomen met wat in algemene bronnen bekend staat over de afgifte van een dergelijk document”.
2. De aanvrager het brondocument heeft verkregen op basis van onbetrouwbare documenten. In dit geval verlangt het college dat de aanvrager de onderliggende documenten overlegt, tenzij hij hier buiten zijn eigen schuld niet toe in staat is.
3. De gegevens uit het brondocument niet overeenkomen met de gegevens in andere documenten die de aanvrager heeft verstrekt.

Als het college op een van deze gronden stelt dat het brondocument op basis van ondeugdelijk onderzoek is afgegeven, moet de aanvrager het tegendeel bewijzen. Hiervoor kunnen documenten worden aangeleverd die op zichzelf niet als brondocument volgens de Wet BRP worden beschouwd. In een dergelijke situatie moet worden beoordeeld of de eerder of later aangeleverde gegevens ontleend zijn aan als objectief te beschouwen bewijsbronnen.

4. Brondocumenten volgens artikel 2.8, tweede lid, onder d, Wet BRP

“een geschrift dat overeenkomstig de plaatselijke voorschriften is opgemaakt door een bevoegde instantie, waarin het desbetreffende feit is vermeld”

Hierbij valt te denken aan openbare of notariële akte die niet als bewijs dient voor het vermelde feit met het feit uit het verzoek wel vermeldt. Ook buitenlandse paspoorten waarin het feit uit het verzoek wordt vermeldt moeten in principe als brondocument voor de BRP worden beschouwd.

Het is aan het college om, gemotiveerd en met concrete onderbouwing, te betwisten dat dit niet het geval zou zijn, of dat het college dit niet vast kan stellen. Al het eerder genoemde uit de laatste paragraaf met betrekking tot brondocumenten volgens artikel 2.8, tweede lid, onder c, Wet BRP is van toepassing.

Paspoorten hebben een belangrijke bewijsfunctie in het internationale rechtsverkeer. Om te betwisten dat een paspoort volgens de plaatselijke voorschriften volgens een bevoegde instantie is opgemaakt moet een deskundigenadvies over de echtheidskenmerken van het paspoort worden overlegd. De aanvrager kan daarna een contra-expertise aanvragen en overleggen.

Hoewel zij niet dezelfde bewijsfunctie in het, internationale, rechtsverkeer hebben zijn ook buitenlandse identiteitskaarten aan te merken als brondocumenten als genoemd in artikel 2.8, tweede lid, onder d van de Wet BRP (RvS 29 juni 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1836, onder 9.1).

5. Rechtsfeiten in plaatselijke geschriften (en paspoorten)

Aan een geschrift als bedoeld in [artikel 2.8, tweede lid, onder d en e](#), worden geen gegevens ontleend, indien aannemelijk is dat de gegevens onjuist zijn (artikel 2.10, derde lid, Wet BRP).

Naast het eerder, onder 5, genoemde openbare ordeprincipe volgens lid 2 van artikel 2.10 van de Wet BRP, geldt voor brondocumenten onder d ook dat er geen gegevens aan een dergelijk brondocument worden ontleend als aannemelijk is dat deze gegevens onjuist zijn (artikel 2.10, lid 3 van de Wet BRP).

Belangrijk is dat bij door een bevoegde autoriteit afgegeven paspoorten in principe van de juistheid van de daarin genoemde gegevens moet worden uitgegaan. Als een paspoort echt is bevonden zijn administratieve fouten of tegenstrijdigheden in het afgifteproces op zichzelf niet voldoende om strijdigheid met de openbare orde in processuele zin aan te nemen. Dit kan bijvoorbeeld wel worden aangenomen als een paspoort gekocht is.

6. Kopieën, afschriften of uittreksels

Waar mogelijk moet de aanvrager documenten in originele vorm overleggen. Vaak zal dit echter niet mogelijk zijn omdat (net als in Nederland) de originelen in beheer moeten blijven van de registerhouder van de burgerlijke stand. Ook zijn er situaties waar (notariële) akten naar onderliggende documenten verwijzen die niet in originele vorm overlegd kunnen worden. Het enkele feit dat een origineel document niet overlegd kan worden is niet genoeg reden om dit niet als brondocument te accepteren.

Als een document dubbel is gelegaliseerd moet dit in principe geaccepteerd worden. Ook wanneer een notariële akte en een gewaarmerkte kopie elkaar aanvullen kunnen deze als brondocument gebruikt worden. Hierbij moet wel informatie bekend zijn over de opmaak van deze documenten en de betrouwbaarheid van het onderzoek daarbij. De aanvrager houdt hierbij de plicht zo sterk mogelijk bewijs te leveren.

II - het verband tussen brondocument en aanvrager

Als duidelijk is dat er (sterkere) brondocumenten, volgens de definities onder artikel 2.8, tweede lid van de Wet BRP zijn aangeleverd, en de daarin genoemde rechtsfeiten niet strijdig zijn met de openbare orde, komt de vraag aan de orde of de documenten verwijzen naar de persoon die het wijzigingsverzoek heeft ingediend.

Hier kan enkel negatief op worden besloten als het college dit gemotiveerd betwist. Een veel voorkomend voorbeeld is door op concrete verschillen tussen de aanvrager en de foto's op de geleverde documenten te wijzen.

In dat geval is het aan de aanvrager aan te tonen dat de hij wel degene is die genoemd wordt in de documenten. Dit kan door het leveren van een fotovergelijking of een DNA-onderzoek tussen hemzelf

en andere bloedverwanten die in de documenten worden genoemd. Dit laatste zou ook als bewijs kunnen dienen als er brondocumenten zijn aangeleverd waar geen foto's van de veronderstelde aanvrager op voorkomen.

De uitspraak van 5 mei 2022 bevestigt eerdere jurisprudentie dat wanneer er een authentiek paspoort is aangeleverd met gegevens die overeen komen met het brondocument de regel is dat dit bevestigt dat de brondocumenten op de aanvrager betrekking hebben. Het is in dat aan het college om concreet te onderbouwen waarom dit niet het geval zou zijn.

III – samenvatting van het toetsingskader

Eerst moet beantwoord worden of:

- de verzoeker brondocumenten heeft overlegd die voldoen aan de eisen in artikel 2.8, tweede lid van de Wet BRP, en;
- of de feiten genoemd in de documenten niet strijdig met de openbare orde, of aannemelijk onjuist, zijn volgens artikel 2.10, tweede en derde lid van de Wet BRP.

Pas daarna komt aan de orde of de geleverde documenten betrekking hebben op de verzoeker. Als al deze vragen positief worden beantwoord, of niet concreet kunnen worden weerlegd, wordt de BRP op basis van de geleverde brondocumenten gewijzigd.

De “buiten redelijke twijfel”, die in de plaats is gekomen van het “onomstotelijk vaststaan”, moet worden gezien als een verplichting aan het college concreet en gemotiveerd te onderbouwen waarom de juistheid van de brondocumenten, de daarin genoemde feiten, en het verband tussen de brondocumenten en de verzoeker niet kan worden verondersteld.

IV – herhaalde aanvragen op basis van het nieuwe toetsingskader

Nu er een nieuw beoordelingskader is wordt de vraag gesteld of verzoekers, die eerder in hoger beroep in het ongelijk zijn gesteld, kans maken op een nieuwe inhoudelijke beoordeling van het primaire bestuursorgaan, het college, bij een herhaald verzoek waarbij geen nieuwe bewijsstukken of omstandigheden worden aangevoerd. Heeft het college de bevoegdheid om eerdere inhoudelijke beoordelingen en in kracht van gewijsde gegane uitspraken van de rechterlijke macht naast zich neer te leggen?

In het licht van de uitspraak 23 november 2016 van de RvS (ECLI:NL:RVS:2016:3131) en het hierin neergelegde toetsingskader worden deze vragen positief beantwoord. Er wordt expliciet gesteld dat een bestuursorgaan bevoegd is een eerder genomen besluit opnieuw inhoudelijk te beoordelen en te herzien.

Zelfs als een aanvrager geen nieuwe feiten of omstandigheden aandraagt is het bestuursorgaan bevoegd een nieuwe inhoudelijke beoordeling uit te voeren en een buiten behandelingstelling, op grond van artikel 4:6 Awb achterwege te laten.

Onder afweging 3.3 tot en met 3.6 wordt een einde gemaakt aan de ambtshalve besluitvorming van de bestuursrechter om een oordeel te geven of er nieuwe feiten of omstandigheden zijn aangedragen. Sinds deze uitspraak toetst de bestuursrechter niet langer ambtshalve, op eigen initiatief, of er nieuwe omstandigheden of feiten zijn aangedragen, maar behandelt het de aanvraag of het verzoek alsof dit de eerste inhoudelijke beoordeling is.

Maakt het bestuursorgaan wel gebruik van zijn bevoegdheid artikel 4:6 toe te passen, toetst de bestuursrechter daarentegen wel ambtshalve of er nieuwe omstandigheden zijn, ook als deze niet zijn aangedragen door de verzoeker. Hiermee wordt een nieuwe toepassing gegeven aan artikel 8:69 van de Awb in het voordeel van de verzoeker: de rechter zal een nieuwe inhoudelijke beoordeling door het bestuursorgaan als zodanig beoordelen, maar daarentegen zullen er wel ambtshalve rechtsgronden en feiten worden aangevuld bij een toepassing van een buiten behandelingstelling op grond van artikel 4:6.

Onder 3.7 van de uitspraak van de RvS wordt bovendien genoemd dat dit nieuwe toetsingskader kan leiden tot een vernietiging van eerder gedane uitspraken. De interpretatie van deze uitspraak leidt ook tot de conclusie dat bestuursorganen, die eerder door de bestuursrechter in het gelijk zijn gesteld in hun weigering, de bevoegdheid hebben een nieuwe inhoudelijke beoordeling uit te voeren die wel tot de toekenning van het herhaalde verzoek leidt.

Voordelen en risico's van het inhoudelijk beoordelen van herhaalde verzoeken

Als voordeel wordt onder 3.7 reeds benadrukt dat deze nieuwe lijn begunstigend kan werken voor rechtszoekenden. Zowel bestuursorganen als bestuursrechters wordt toegestaan iedere zaak opnieuw inhoudelijk te beoordelen en eventueel in het voordeel van de verzoeker te beslissen.

Ook wordt hier reeds impliciet verwezen naar één van de risico's van geschillen waar derden bij

betrokken zijn: “de...nieuwe lijn wordt met onmiddellijke ingang gehanteerd, omdat deze – zeker in twee partijengeschillen – begunstigend kan zijn voor rechtszoekenden”. Zoals mr. T. Groot aandraagt in zijn artikel ‘JBplus 2017/2 Artikel 4:6 en ne bis-jurisprudentie: over de consequenties voor het bestuur’:

“in meerpartijengeschillen in het bijzonder kan dit ertoe leiden dat langer rechtsonzekerheid bestaat bij één van die partijen.”

Dit is een afweging die echter in een tweepartijengeschil, zoals een verzoek tot identiteitswijziging, over het algemeen buiten beschouwing kan worden gelaten. Uit het voorgaande volgt ook dat het aanwenden van artikel 4:6 kan leiden tot meer rechtszekerheid voor andere betrokkenen.

Het toepassen van de bestuurlijke bevoegdheid om artikel 4:6 Awb aan te wenden blijft met dezelfde risico's als voorheen gepaard gaan. Volgens artikel 8:69 Awb blijft de bestuursrechter ambtshalve bereid om rechtsgronden, feiten en omstandigheden aan te dragen. Bij een afwijzing van een herhaald verzoek tot identiteitswijziging op grond van artikel 4:6 dient het college daarom concreet te motiveren waarom (bijvoorbeeld) de genuanceerde toetsingsmaatstaf uit RvS 4 mei 2022 niet van toepassing is.

Conclusie en aanbeveling m.b.t. herhaalde aanvragen tot identiteitswijziging

Het college mag wel aanvragen als nieuwe aanvragen beoordelen op basis van de nieuwe toetsingsmaatstaf van de RvS (uitgewerkt in het beoordelingskader onder I t/m III). Bij een weigering na een inhoudelijke beoordeling zal ook de bestuursrechter een herhaalde inhoudelijke beoordeling uitvoeren. Het college kan ook aanvoeren dat er al over de aanvraag is beslist en er geen nieuwe feiten en omstandigheden zijn. De rechter zal dan onderzoeken of deze beslissing juist is. Het is derhalve aan het college om hierin een beslissing te nemen.

Waar in eerdere negatieve beschikkingen (te zeer) geleund is op niet concreet gemotiveerde twijfel over de brondocumenten, en het verband tussen de documenten en de aanvrager, zou ik pleiten om een nieuwe inhoudelijke beoordeling uit te laten voeren. Het hierboven uitgewerkte beoordelingskader kan als leidraad dienen om een gemotiveerd oordeel te geven op basis van de meest recente jurisprudentie. Zeker als er geen twijfel is over rechtsonzekerheid bij derden biedt dit verzoekers meer aanspraak op hun correctierecht zoals vastgelegd in artikel 2.58 van de Wet BRP.

Bronnen

1. Uitspraak 4 mei 2022 van de Raad van State (ECLI:NL:RVS:2022:1198)
2. Uitspraak 29 juni 2022 van de Raad van State (ECLI:NL:RVS:2022:1836)
3. Uitspraak 23 november 2016 van de Raad van State (ECLI:NL:RVS:2016:3131)
4. Memorie van Toelichting (MvT), Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3
5. JBplus 2017/2 Artikel 4:6 en ne bis-jurisprudentie: over de consequenties voor het bestuur van Mr. T Groot

Bijlagen:

1. Relevante wet- en regelgeving
2. Stapenplan Identiteitswijziging voor Burgerzaken
3. Beschikking verzoek identiteitswijziging
4. Verweerschrift verzoek identiteitswijziging